

man skulle indtage i dette spørgsmål om NATO's udvidelse.

Efter min mening er Dumaen kun én blandt flere stemmer, som skal høres i denne sammenhæng. Der er nemlig også andre stemmer i Rusland, som skal høres. Men der skal så sandelig også høres stemmer i Europa som helhed, og det er først og fremmest det, det drejer sig om. Hvis man vil noget for Europas sikkerhed, så skal man ikke, hvilket jeg heldigvis fik bekræftet af både hr. Søvnal og hr. Gert Petersen, give noget land vetoret. I så fald får man ingen sikkerhedsordning.

Jeg vil gerne understrege, at når NATO har fastslået, de enkelte NATO-lande har samtykket, og de nye ansøgerlande, som ikke kommer med i denne her omgang, også opfatter det på den måde, at dette er en fortsat proces, så kan man altså ikke begynde at snakke om, at nu er dagsordenen nye skillelinjer! Det vil være svært på forhånd at vide præcis, hvordan en proces ender, og det er ikke altid, at de intentioner, man har, rent faktisk lykkes, men at det ikke skulle være en dagsorden, der hedder et udelt Europa, synes jeg er lige stærkt nok at påstå.

Hvad angår hr. Gert Petersens spørgsmål om konfrontationen med Rusland, så forstår jeg det ikke. Når man har en situation, hvor man har nedsat et forhandlingsorgan med Rusland, og hvor man har lavet en aftale med Rusland, så kan man da ikke kalde det en konfrontation, for man forhandler jo netop.

Og endelig til hr. Keld Albrechtsen: Det er og bliver en påstand, at dette skulle være en proces, som fører til en væsentlig forværring af forholdet mellem Rusland og Vesten.

Jeg ser det overhovedet ikke på den måde, men jeg ser godt, at der er interesse modsætninger, som med tiden skal forsøges forenet, og at det ikke er nemt. Det er det, vi hører, men ikke en forværring af forholdet.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Så er vi tilbage til ordførerrækken. Det er fru Annette Just.

Annette Just (FP):

Der er vist ingen, der er i tvivl om, at Fremskridtspartiet er et hundrede procent tilhænger af NATO og af NATO's udvidelse. Så med beslutningsforslaget har vi overhovedet ingen problemer.

Det eneste, vi kan sige af negativt – og det kan vi jo til gengæld godt sige – er, at vi mang-

ler nogle lande. Vi mangler Estland, Letland, Litauen og måske Rumænien og Slovenien. Men det muligst kunst var at få Polens, Tjekkiets og Ungarns største ønske, netop at blive optaget i NATO, igennem. Og jeg er stolt af at være medlem af et parlament, som forhåbentlig kan blive det første land til at ratificere denne her udvidelse af NATO.

Men nu gælder det jo om at sikre sig, at dette kun er, som det er blevet sagt så mange gange, den første bølge af udvidelsen. Derfor er det op til ikke blot vores udenrigsminister, men også vores forsvarsminister, at arbejde så godt, det overhovedet kan lade sig gøre, for at vi kan få udvidelsen til at blive en kontinuerlig, fortløbende proces.

Jeg mener, at det er utrolig vigtigt, at Danmark på alle mulige og umulige måder bliver ved med at samarbejde med de tre baltiske lande, som vi har gjort indtil nu, og som vi fortsætter med at gøre ikke kun på det militære uddannelsesmæssige område i PFP i det tidligere Jugoslavien, hvor vi har samarbejdet, men også på så mange andre områder for at hjælpe de tre lande til at kunne blive en naturlig del af NATO og med tiden også af det økonomiske samarbejde, vi har i Europa.

Men det er også vigtigt, at vi hjælper, så godt vi nu kan klare det – vi er et lille land – lande som Rumænien, der har gennemgået den store revolution og fået demokrati, og som er på rette spor, og at vi får sådan et kæmpe land til at forstå, at vi også ønsker at tale deres sag. Det samme gælder Slovenien, som vi jo i virkeligheden mange gange – undskyld, jeg siger det – glemmer en smule, for det er der så mange andre, der taler om, og så behøver Danmark det jo ikke.

Men er det ikke vores forbandede pligt at blive ved med at sige: Der er i hvert fald fem lande, som vi nu skal tale for og prøve at få det samarbejde med, som vil gøre det muligt, at de kommer med i den næste udvidelsesbølge?

Så vil jeg ganske kort sige om den debat, jeg har siddet og lyttet interesseret til, hvor SF og Enhedslisten mener, at hvad der er blevet sagt i Dumaen og fra Dumaens side til de danske politikere, der var med Forsvarskommissionen ovre og se på og tale med Dumaen og præsidentens folk, næsten er vigtigere for Europas fred end at lytte til de folk, der er i de nye demokratier, i de nye lande, i de nye frigjorte lande, som gerne vil være med i NATO og være